

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Martina Bobáka ve věci

žalobkyně: P. M.

zastoupená advokátem JUDr. Miroslavem Černým
sídlem Balbínova 224/3, Praha 2 - Vinohrady

proti
žalovanému:

Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2022, č. j. MZP/2022/500/2166, sp. zn. ZN/MZP/2019/500/172,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

prostředí, Oblastního inspektorátu Praha, oddělení ochrany lesa (dále jen „ČIŽP“), ze dne 23. 9. 2022, č. j. ČIŽP/41/2022/10300. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou tím, že ohrozila životní prostředí v lesích, za což jí byla uložena pokuta ve výši 190 000 Kč.

2. Ze správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Dne 24. 9. 2015 a dne 25. 2. 2016 proběhlo inspekční šetření na lesních pozemcích ve vlastnictví žalobkyně.
4. Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 23. 5. 2016, č. j. ČIŽP/41/OOL/SR01/1600320.001/16/PJM (dále jen „oznámení o zahájení řízení“), bylo se žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt. Toto oznámení bylo žalobkyni doručeno dne 26. 5. 2016.
5. Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2019, č. j. ČIŽP/41/2019/7135, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 380 000 Kč za správní delikt dle § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 282/1991 Sb.“). Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 4. 2020, č. j. MZP/2019/500/1418. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2022, č. j. 6 A 73/2020 – 37, bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání. Důvodem byla skutečnost, že správní orgány neaplikovaly pro žalobkyni příznivější právní úpravu. Následně žalovaný zrušil rozhodnutí ČIŽP ze dne 22. 5. 2019 a věc vrátil ČIŽP k novému projednání.
6. Shora označeným rozhodnutím ČIŽP opět shledala žalobkyni vinnou tím, že neoprávněně užívala lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů a od září roku 2015 nejméně do dne kontroly provedla zábor – stavební a terénní úpravy na lesním pozemku p. č. 295/2 v k. ú. Vrané nad Vltavou, přičemž celková plocha neoprávněně používaného lesního pozemku bez jakéhokoli porostu lesních dřevin činila 140 m².
7. K odvolání žalobkyně žalovaný prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Žalovaný odmítl, že došlo k uplynutí promlčecí doby a tím k zániku odpovědnosti žalobkyně. K předmětnému protiprávnímu jednání docházelo od září 2015 do 25. 2. 2016. Promlčecí doba počala běžet dnem následujícím po dni, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu, tj. v projednávané věci dne 26. 2. 2016. Promlčecí doba byla ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), přerušena vydáním prvního rozhodnutí ČIŽP ze dne 22. 5. 2019. Přerušením promlčecí doby počala běžet nová promlčecí doba. Tato nová promlčecí doba by bývala uplynula dne 22. 5. 2022. Avšak do promlčecí doby se dle § 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní. Dne 25. 6. 2020 byla v dané věci podaná žaloba, následně vydal Městský soud v Praze rozsudek ze dne 24. 3. 2022. Soudní řízení správní trvalo 637 dní a tato doba se do promlčecí doby nezapočítává. To znamená, že promlčecí doba by uplynula až dne 18. 2. 2024.
8. Ohledně zániku odpovědnosti za přestupek dle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky žalovaný uvedl, že ke spáchání přestupku došlo dne 25. 2. 2016, k zániku odpovědnosti za přestupek by tak došlo dne 25. 2. 2021. Avšak s ohledem ke skutečnosti, že se v daném případě o věci vedlo soudní řízení správní, které trvalo 637 dní, uplyne promlčecí doba až dne 25. 11. 2022.
9. V daném případě tak doposud nedošlo k uplynutí promlčecí doby, ani k zániku odpovědnosti. Byla také dodržena lhůta podle § 5 odst. 2 zákona č. 282/1991 Sb., neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ČIŽP dne 24. 9. 2015 provedla inspekční šetření na dotčeném pozemku a dne 25. 2. 2016 byla na předmětném pozemku provedena kontrola. Správní řízení bylo zahájeno dne 26. 5. 2016, tj. ve lhůtě stanovené tehdy platným zákonem.

II. Obsah žaloby

10. Žalobkyně namítá, že došlo k uplynutí promlčecí doby a tím i k zániku její odpovědnosti za protiprávní jednání. Žalovaný podle žalobkyně na danou problematiku správně aplikoval zákon č. 282/1991 Sb., účinný od 1. 7. 2017, a správně posoudil podle § 30 písm. b) a následně zákona o odpovědnosti za přestupky délku promlčecí doby v délce 3 let. Zároveň žalovaný správně stanovil běh promlčecí doby, která počala běžet dnem po dni, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu, tj. v projednávané věci dne 26. 2. 2016. Tříletá promlčecí doba k projednání přestupku tak započala běžet 26. 2. 2016 a skončila uplynutím tří let, tj. dnem 26. 2. 2019. Do tohoto dne tak mělo dojít k projednání a rozhodnutí o přestupku. Pokud k projednání a rozhodnutí o přestupku nedošlo, protože k vydání prvního rozhodnutí ČIŽP došlo až dne 22. 5. 2019, tj. po uplynutí tříleté promlčecí doby, zanikla objektivně odpovědnost žalobkyně. Procesním důsledkem zániku odpovědnosti za přestupek je, že správní orgány již nemohly v zahájeném řízení pokračovat a řízení měly zastavit.
11. Podle žalobkyně nebyly splněny podmínky pro stavení řízení dle § 32 odst. 1 písm. c) o odpovědnosti za přestupky, neboť podání správní žaloby bylo učiněno až po rozhodné době. Promlčecí doba nemohla být dle žalobkyně ani přerušena vydáním prvního rozhodnutí ČIŽP ze dne 22. 5. 2019, neboť již dnem 26. 2. 2019 došlo k promlčení spáchaného přestupku a k zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupek.
12. Žalobkyně poukazuje na nepřiměřenou výši pokuty ve vztahu k dotčené výměře lesní půdy. Stanovená výše pokuty také několikanásobně překračuje cenu za m² lesní půdy. Žalobkyně proto žádá soud, aby využil svého moderačního práva a výši pokuty výrazným způsobem snížil.

III. Vyjádření žalované

13. Žalovaný uvádí, že promlčecí doba se přerušuje doručením oznámení o zahájení řízení o přestupku. Od tohoto data běžela nová tříletá lhůta, ve které bylo řádně vydáno prvostupňové ze dne 22. 5. 2019. Žalovaný míní, že všechna správní rozhodnutí byla vydána řádně a odpovědnost za přestupek nezanikla ani uplynutím 5 let dle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť po dobu vedení řízení o žalobě došlo ke stavení promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky.
14. K žádosti žalobkyně o moderaci uložené pokuty žalovaný konstatuje, že žalobkyně pokutu neoznačuje za nezákonnou, nedostatečně odůvodněnou, nepřezkoumatelnou, a proto tyto otázky nemohou být předmětem tohoto soudního řízení. Pokuta byla uložena v zákonných mantinelech, zcela odpovídá vytýkanému závažnému protiprávnímu jednání a je v souladu s ustálenou rozhodovací praxí inspekce v oblasti ochrany lesa.

IV. Argumentace při jednání

15. Právní zástupce žalobkyně při jednání setrval na dříve předestřené argumentaci. Zopakoval názor, že žalobkyni neměla být pokuta uložena, neboť zanikla její odpovědnost za spáchání přestupku. Žalobkyně při jednání namítla především nepřiměřenou výši pokuty. Poukázala na její zdravotní stav ústící v pracovní neschopnost a na skutečnost, že právní nástupce, kterému prodala dotčený pozemek, napravil předchozí závadný stav.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

16. Žalovaný při jednání zopakoval dříve uvedené argumenty.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

17. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**soudní řád správní**“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Žalobkyně především namítá, že uplynutím promlčecí doby zanikla její odpovědnost za spáchaný přestupek.
19. Podle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.
20. Podle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba činí 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.
21. Podle § 31 odst. 2 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba počíná běžet u trvajícího přestupku dnem následujícím po dni, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu.
22. Podle § 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.
23. Podle § 32 odst. 2 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky se promlčecí doba přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
24. Podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.
25. Soud předně podotýká, že ačkoli zákon o odpovědnosti za přestupky používá termín „promlčecí doba“, tak tato doba je prekluzivní a správní orgán k ní musí přihlížet z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na to, zda účastník řízení námitku prekluze uplatnil, či nikoli. Jde tu zjevně (a nesporně) o zánik odpovědnosti za přestupek. Soud také konstatuje, že žalobkyně byla shledána vinou z přestupku, za který může být uložena pokuta až do výše pěti milionů korun českých (§ 4 odst. 2 zákona č. 282/1991 Sb.).
26. Mezi stranami není sporné, že přestupek spáchaný žalobkyní byl přestupkem trvajícím. Promlčecí doba tedy v souladu s 31 odst. 2 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky počala běžet dne 26. 2. 2016, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu.
27. Následně došlo dne 26. 5. 2016 podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky k přerušení běhu promlčecí lhůty, neboť žalobkyni bylo doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení. Přerušením promlčecí doby počala běžet nová promlčecí doba ve standardní délce stanovené § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dosud proběhlá promlčecí doba ztratila z hlediska promlčení význam. Za této situace nemohlo dojít k zániku odpovědnosti žalobkyně dříve než 26. 5. 2019.
28. Jestliže k vydání prvního rozhodnutí ČIŽP došlo dne 22. 5. 2019, stalo se tak ve lhůtě stanovené pro projednání přestupku a odpovědnost žalobkyně uplynutím promlčecí doby nezanikla. Zároveň vydáním tohoto rozhodnutí počala běžet nová promlčecí lhůta (§ 32

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky). Žalobkyně tudíž nemá pravdu, že podání správní žaloby bylo učiněno až po rozhodné době.

29. Pro určení běhu promlčecí lhůty je dále významné, že se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní (§ 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky). V tomto případě dochází ke stavení promlčecí doby, takže promlčecí doba neběží, respektive se do promlčecí doby nezapočítává. Teprve po odpadnutí překážky její běh pokračuje.
30. Podle § 32 soudního řádu správního je soudní řízení správní zahájeno dnem, kdy návrh došel soudu. V dané věci žalobkyně podala proti původnímu rozhodnutí žalovaného žalobu dne 26. 6. 2020. Od tohoto data tedy promlčecí doba neběžela, a to až do právní moci rozsudku sp. zn. 6 A 73/2020, tj. do 13. 4. 2022. Z uvedeného vyplývá, že po přerušení běhu promlčecí doby vydáním původního prvostupňového rozhodnutí bylo nyní napadené prvoinstanční rozhodnutí vydáno ve lhůtě stanovené § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť ke dni 24. 10. 2022 promlčecí doba dosud neuběhla.
31. Soud konečně neshledal, že by došlo k uplynutí mezní promlčecí doby stanovené v § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Rovněž při určování mezní promlčecí doby stanovené v § 32 odst. 3 se do jejího běhu nezapočítává doba, po kterou trvala některá ze skutečností způsobujících stavení promlčecí doby. Zákon o odpovědnosti za přestupky, ve znění platném ke dni rozhodování, výslovně v poslední větě citovaného ustanovení uváděl, že do této doby se nezapočítává doba, po kterou trvala některá ze skutečností podle odstavce 1. Za této situace tedy platí, že odpovědnost žalobkyně za přestupek zanikla nejpozději 5 let od spáchání protiprávního jednání, tj. dne 26. 2. 2021, s tím však, že do této doby se nezapočítává doba, po kterou bylo ve věci vedeno soudní řízení správní (656 dní od 26. 6. 2020 do 13. 4. 2022). Takto by došlo k meznímu zániku odpovědnosti žalobkyně až 14. 12. 2022. Jestliže nyní napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 25. 10. 2022, došlo k ukončení řízení o pokutě v promlčecí lhůtě stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky a odpovědnost žalobkyně tudíž nezanikla. Námitka zániku odpovědnosti je tedy nedůvodná.
32. Žalobkyně dále namítá nepřiměřenost výše uložené pokuty.
33. K této námitce soud uvádí, že ukládání pokut za přestupky se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je přitom významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgány musí řídit pravidly pro ukládání sankcí stanovených zákonem. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu. (srov. rozsudek ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 As 32/2007 – 48). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze tudíž jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Uvedené však soud v předmětné věci neshledal. Správní orgán I. stupně i žalovaný v napadených rozhodnutích uvedli, jakými úvahami byli vedeni při stanovení výměry sankce, a soud se s jejich hodnocením ztotožnil, aniž výši uložené pokuty

shledal nepřiměřenou (viz s. 7 – 10 prvoinstančního rozhodnutí a s. 5 – 8 napadeného rozhodnutí).

34. Žalobkyně v žalobě toliko namítla, že výše pokuty několikanásobně překračuje cenu za m² lesní půdy a že není přiměřená ve vztahu k výměře lesní půdy, na které došlo k protiprávnímu jednání. Soud však míní, že v dané věci je zásadní závažnost protiprávního jednání žalobkyně, které spočívalo v trvalém nelegálním záboru lesního pozemku bez souvislosti s hospodařením v lese. V důsledku jednání žalobkyně došlo mimo jiné k dlouhodobé změně modelace původního reliéfu terénu a k ovlivnění vodního režimu v lokalitě a ke znehodnocení původního půdního povrchu. Plnění funkcí lesů tak bylo omezeno a náprava stavu bude trvat minimálně několik let. Žalobkyně nadto nerozporuje závěr správních orgánů, že došlo ke svévolnému jednání, kdy nebyl brán zřetel na platné právní předpisy i možný dopad na životní prostředí. Ze všech těchto důvodů soud považuje výši uložené pokuty za přiměřenou, neboť protiprávní jednání žalobkyně představovalo závažné porušení lesního zákona.
35. Jestliže žalobkyně při jednání poukázala na nápravu závadného stavu ze strany právního nástupce, kterému prodala předmětný pozemek, tak zde soud podotýká, že žalobkyně obecně byla povinna odstranit škodlivý stav, který svým jednáním způsobila. Nejedná se o a priori polehčující okolnost, nýbrž důsledek předchozího protiprávního jednání. Nadto nelze pominout, že žalobkyně již v únoru 2016 byla seznámena s protiprávním stavem pozemku vyvolaným její činností, avšak k nápravě došlo teprve ze strany nového vlastníka pozemku, kterému žalobkyně pozemek prodala až v červenci 2020 (jak vyplývá z napadeného rozhodnutí). Nelze tudíž mluvit o rychlém odstranění škodlivých následků. A navíc způsobené škodlivé následky nebyly odstraněny toliko uvedením pozemku do původního stavu, nýbrž náprava stavu bude trvat několik let.
36. Poukaz žalobkyně na její pracovní neschopnost soud považuje za námitku likvidačního efektu uložené pokuty. Likvidační důsledky pokuty však žalovaný dopodrobna zhodnotil v žalobou

napadeném rozhodnutí a soud jeho závěry neshledal vadnými. Soud ve shodě se žalovaným především odkazuje na příjem žalobkyně z prodeje nemovitostí, který v zásadě vylučuje, že by žalobkyně nemohla uloženou výši pokuty uhradit. Dále je nutné připomenout, že odkaz na tvrzenou likvidační výši pokuty nemůže omlouvat a tolerovat deliktní jednání – smyslem posuzování ekonomické situace delikventa je to, aby uložený trest neznamenal fakticky jeho likvidaci. Toto posuzování však rozhodně neznamená, že jakýkoliv nepříznivý ekonomický následek do majetkové sféry delikventa znamená, že pokutu nelze uložit. Pokuta je trestem a jedním z jejích aspektů je mj. ekonomicky znevýhodnit ty subjekty, které porušují právní povinnosti, a zamezit tak získání konkurenční výhody na úkor ostatních subjektů působících na totožném trhu. Vzhledem k tomu, že žalobkyni byla uložena pokuta, jejíž výše je několikanásobně nižší než zisk z prodeje předmětného pozemku, nedomnívá se soud, že by zaplacení pokuty mělo pro žalobkyni likvidační účinky. A to tím spíše, že pokuta mohla být uhrazena ve splátkách, přičemž žalobkyně nikterak netvrdí, že v případě rozložení pokuty na splátky by i výše jednotlivé splátky představovala natolik citelný zásah, že by ohrozila její schopnost splácet základní životní náklady.

37. A krom již výše uvedeného soud podotýká, že žalobkyni byla pokuta stanovena při samé dolní hranici zákonného rozpětí (necelá 4 % z maximální výše sankce). Již z tohoto pohledu nelze tvrdit, že by uložená pokuta byla nepřiměřená.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

38. Ze všech shora uvedených důvodů soud nevyhověl ani návrhu žalobkyně na moderaci uloženého trestu, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo. Navíc soud připomíná, že Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, že smyslem a účelem soudní moderace není hledání „ideální“ výše sankce místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se v zákonném rozmezí, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). A takto nelze pokutu uloženou žalobkyni hodnotit.

VI. Závěr

39. Žalobkyně tedy se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž by byl soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
40. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. dubna 2023

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.